

[Justitsministeren]

	Straffelov i alt (ca.)	Straffelovens § 191 (grov narkotikakriminalitet)	Lov om euforiserende stoffer
1970	260.000		i alt 5.000
1975	290.500	364	3.600
1976	276.500	309	5.000
1977	307.500	290	4.900
1978	340.500	583	4.100
1979	355.000	1.128	4.000
1980	407.000	1.266	3.500

Som en yderligere indikator for udviklingen i narkotikamisbruget og -kriminaliteten kan nævnes antallet af registrerede dødsfald, som skyldes overforbrug af euforiserende stoffer:

1960	1972	1975	1978	1979	1980
13	54	61	87	125	ca. 165

Når talen er om udviklingen i narkotikakriminaliteten, må endvidere nævnes den betydelige følgekriminalitet, f. eks. røverier og anden berigelseskriminalitet og strafbare overtrædelser af skatte- og afgiftslovgivningen (bagmandskriminalitet). Der foreligger ikke statistiske oplysninger til belysning af omfanget af denne følgekriminalitet. Erfarne politichefer har dog givet udtryk for, at stigningen i antallet af f. eks. røverier og indbrud i private hjem har klar sammenhæng med væksten i narkotikaproblemerne.

Politiet og anklagemyndigheden har fra slutningen af 1960'erne prioriteret indsatsen mod narkotikakriminaliteten højt.

Det retlige hovedgrundlag for indsatsen har været straffelovens § 191 (grov narkotikakriminalitet) og lov om euforiserende stoffer sammenholdt med rigsadvokatens cirkulære af 15. juli 1969. Kort beskrevet skal politiet og anklagemyndigheden forfølge alle lovovertrædelser på området, men således, at efterforskningen og retsforfølgningen koncentrerer sig om overtrædelser, som består i indførsel, fremstilling, forarbejdning og salg af euforiserende stoffer.

I organisatorisk henseende har indsatsen mod narkotikakriminaliteten ikke afvejet fra den kendte opbygning af politiet og anklagemyndigheden. Den større narkotikakriminali-

tet vil imidlertid typisk strække sig over flere politikredse og opklaringen kræve anvendelse af betydelige – både mandskabsmæssige og materielle – ressourcer. Der er derfor behov for et tæt samarbejde mellem politikredse, ligesom der ofte er behov for assistance fra de større politiafdelinger, som kan yde bistand til større efterforskninger, nemlig Københavns politi i hovedstadsområdet og rigspolitichefens rejseafdeling i resten af landet.

Den politimæssige efterforskning af den grove narkotikakriminalitet varetages af kriminalpolitiet, medens de politimæssige skridt, som kan være nødvendige med henblik på ordenshåndhævelsen på gader og andre offentlige steder, typisk varetages af ordenspolitiet (i København den såkaldte uropatrolje).

Som anført foran er der op gennem 1970'erne foretaget en øget indsats mod narkotikakriminaliteten. Det er dog ikke muligt eksakt at oplyse, hvor mange polititjenestemænd der er afsat specielt til denne arbejdsopgave, idet arbejdet typisk – både for kriminal- og ordenspolitiet – indgår som en del af de øvrige arbejdsopgaver. Til illustration af forøgelsen af indsatsen mod narkotikakriminaliteten kan det nævnes, at antallet af kriminalpolititjenestemænd i Københavns politis afdeling N (narkotika) siden 1975 til i dag er steget fra 46 til 72 mand, og at antallet af polititjenestemænd i uropatroljen i Københavns politikreds er steget fra 35 mand til 49 mand. I rigspolitichefens rejseafdeling er der ansat ca. 50 mand, som i dag anvender omkring ¼ af arbejdstiden på behandling af narkotikasager. I 1975 anvendtes kun omkring ½ af rejseafdelingens arbejdsindsats i dette øjemed. Generelt er der i politikredse – og særligt i de store kredse – op gennem 1970'erne afsat stadig større personaleressourcer til bekæmpelse af narkotikakriminaliteten.

II. Planlagte nye initiativer inden for justitsvæsenets område.

1. Indledning.

Som allerede fremhævet i det foregående må en effektiv bekæmpelse af narkotikamisbruget forudsætte en høj grad af koordinering af indsatsen hos de myndigheder, som er impliceret. Som et enkelt eksempel på be-